

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: la transmissió de la fe (12)

La segona pregunta que li fem a Edith Stein a propòsit de la seva conversió és: Qui li ha transmès la fe? Com li ha arribat la veritat cristiana? Qui li ha apropat a Jesucrist tan eficaçment, com per a que ella doni lliurement un pas tan decisiu a la vida? És una pregunta que ens interessa molt per al problema que ens ocupa.

No oblidem que hom arriba a ser creient, no per un motiu sol, sinó per la confluència de moltes i diverses causes, algunes d'elles amagades i ignorades pel mateix convertit. Hem fet esment d'una causa important de la fe i la conversió, que en el cas d'Edith Stein era molt clara, o sigui, la recerca apassionada i conscient de la veritat de la vida. Però també podem comprovar en la seva conversió la presència d'una altra causa, que hem de considerar indispensable i evident en tots els casos: la de tenir al davant una notícia de la fe.

Naturalment no qualsevol notícia. Sens dubte ella sabia des de sempre de l'existència de l'Església i de la fe catòlica, però això no era (ni és) suficient per a creure. La notícia de la fe, que pot portar a creure, ha de ser testimonial. A més d'altres detalls, la transmissió de la fe li va arribar a Edith Stein d'una manera decisiva, sobretot, mitjançant dos testimonis: el matrimoni catòlic d'Adolf i Anne Reinach i la lectura del *Libro de la Vida*, de santa Teresa de Jesús. Va ser la bondat i saviesa del professor de filosofia Adolf i la manera com la seva esposa va afrontar la mort del seu marit, així com l'experiència d'amor viscuda per la santa en l'oració, el que li va portar a la fe catòlica.

Això vol dir que transmetem la fe quan anunciem la Veritat de Jesucrist amarada d'Amor i que, en conseqüència, hom arriba a creure quan hom descobreix la Veritat, no només com una idea que dona explicació de tot el que passa a la vida, sinó com el descans de la necessitat més profunda d'estimar i ser estimat.

Ho diu l'encíclica *Caritat en la Veritat* a propòsit de la qüestió social. El que anomenem «Doctrina Social de l'Església», és una veritat que creiem els cristians, però en realitat és la il·luminació de l'Amor, que té el seu origen en Déu mateix, sobre els problemes socials concrets (cf. núm. 5). Així,

- La transmissió de la fe consisteix en un encontre inefable entre la recerca apassionada de llum i d'estimació i l'oferta de Veritat i Amor per part de l'Església.
- Però aquest encontre no es pot donar si no és personalment, si no posa en joc dues vides personals, dos cors, dues llibertats, una que es deixa pel descans i altra que l'ofereix des del seu cor.
- Per això la transmissió de la fe, quan es realitza de debò, esdevé una de les experiències més profundes d'amor i comunió personal.

No debades la transmissió de la fe reproduceix en l'àmbit de les nostres relacions mútues, el model de la Revelació de Déu als homes. Celebrant el Nadal, ¿pot haver-hi una implicació i una comunió més profunda, que la que veiem que ha fet Déu, esdevenint un de nosaltres, en voler transmetre'ns la Veritat i l'Amor?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Damascus, una pel·lícula sobre sant Pau

El dia 13 de novembre, el Sr. Cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, a la seu de Caixa Fòrum, assistí a l'acte de presentació de la pel·lícula *Damascus* i adreçà la paraula als nombrosos assistents, com mostra la fotografia. Aquest film ha estat produït per «Agape» i fou presentat a Roma comptant amb la col·laboració de la basílica papal de Sant Pau Extramurs i del Pontifici Consell per als Laics. La pel·lícula també ha posat en relleu la col·laboració ecumènica, des de fa més de 12 anys, entre «Agape» i organismes catòlics de Catalunya. Els interessats en el DVD de la pel·lícula poden dirigir-se a la Delegació Diocesana d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de l'Arquebisbat de Barcelona (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona, tel. 933 238 874).

EDITORIAL

La beatificació del Dr. Josep Samsó

Es bisbes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona han fet pública una carta sobre la propera beatificació del Dr. Josep Samsó i Elias. Serà la primera vegada, des dels temps medievals, que es farà una beatificació en l'Església local a la qual pertanyia el beatificat, seguint les disposicions que ha donat en aquest sentit el Sant Pare Benet XVI.

La beatificació serà el proper 23 de gener de 2010, a les 11.30 h, a la basílica de Santa Maria de Mataró. Amb motiu d'aquesta celebració, hi haurà també una jornada sacerdotal interdiocesana, en l'esperit de l'Any Sacerdotal proclamat per Benet XVI i en sintonia amb el gran testimoni sacerdotal que ens deixà el doctor Josep Samsó, que fou rector durant 17 anys de la basílica parroquial en la qual serà beatificat.

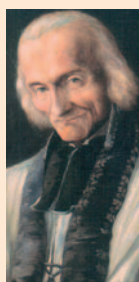
El Dr. Josep Samsó fou un gran cautequista i un sacerdot diocesà plenament lliurat al ministeri sacerdotal. La seva vida va culminar amb la seva imolació martirial en els dies de la persecució religiosa durant la Guerra Civil.

El dia 1 de setembre de 1936, va morir al cementeri de Mataró, perdonant els seus executors, mirant la seva estimada ciutat de Mataró i invocant les seves santes patrones.

Aquesta beatificació té un profund sentit en el marc de l'Any Sacerdotal, perquè s'honora cristianament un veritable pastor, que sempre va estar al marge de les lluites polítiques i centrà la seva vida en ser, sempre i en tot, un veritable sacerdot de Jesucrist.

Invitem els nostres lectors a fer seves aquestes paraules de la carta dels bisbes: «Demanam a Déu que la seva glorificació redundi en fruits de vida cristiana en les nostres diòcesis i en fruits d'imitació de les virtuts personals i apostòliques de les quals ell ens donà un tan alt exemple. De manera especial, el perdó amb què morí ens demana ser sempre, i especialment en les actuals circumstàncies del nostre país, promotors d'aquell esperit de perdó i de reconciliació que sempre ha caracteritzat els millors seguidors de Jesucrist.»

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Mai no agrairem prou els favors rebuts d'una mare. Pares i mares, no us espanteu de la vostra càrrega. Nostre Senyor la porta amb vosaltres. Que els vostres fills recordin un dia molt més allò que us han vist fer que allò que els heu dit.

► Nunca agradeceremos bastante los favores recibidos de una madre. Padres y madres, no os asustéis de vuestra carga. Nuestro Señor la lleva con vosotros. Que vuestros hijos recuerden un día mucho más lo que os han visto hacer que lo que les habéis dicho.

(Cura de Ars, *Su pensamiento, su corazón*. Barcelona 1994)

LA SAGRADA FAMÍLIA

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,2-6.12-14)

En els fills, el Senyor fa l'elogi del pare i sentència a favor de la mare. Qui honra el pare expia els pecats, qui honra la mare es guanya un tresor. Els fills seran la felicitat del qui honora el pare; quan pregui, Déu se l'escollarà. Qui honora el pare viurà molts anys, qui honora la mare obtindrà del Senyor la recompensa.

Fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui. Si s'afebleix el seu enteniment, sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força. Déu no oblidarà la pietat que tens pel pare; te la tindrà en compte per a compensar els teus pecats, en farà un monument per expiar les teves culpes.

► Salm responsorial (127)

R. *Feliços els fidels del Senyor que viuen seguint els seus camins.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra, / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,12-21)

Germans, tingueu els sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenitat, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i, si alguns tinguéssiu res a dir contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist coroni en els vostres cors els combats que manteniu; recordeu que en aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts.

Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa; instruiu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina; agraïts a Déu canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit; tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, adreçant per ell a Déu el Pare, una acció de gràcies.

Dones, cal que sigueu submises al marit en el Senyor. Marits, estimeu l'esposa, no us malhumoreu amb ella. Fills, creieu en tot els pares; això agrada al Senyor. Pares, no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.

► Evangeli segons sant Lluc (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, pujaren a celebrar les festes com era costum i, passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaven entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem, a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

També es poden llegir les lectures: 1Sa 1,20-22.24-28, Salm 83, 1Jn 3,1-2.21-24.

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 3,2-6.12-14)

Dios hace al padre más respetable que a los hijos y afirma la autoridad de la madre sobre la prole. El que honra a su padre expía sus pecados, el que respeta a su madre acumula tesoros; el que honra a su padre se alegrará de sus hijos, y cuando rece, será escuchado; el que respeta a su padre tendrá larga vida, al que honra a su madre el Señor lo escucha. Hijo mío, sé constante en honrar a tu padre, no lo abandones mientras vivas; aunque se debilite su mente, ten indulgencia, no lo abochornes mientras vivas. La limosna del padre no se olvidará, será tenida en cuenta para pagar tus pecados.

► Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor y siguen sus caminos.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Ésta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,12-21)

Hermanos: Como elegidos de Dios, santos y amados, vestíos de la misericordia entrañable, bondad, humildad, dulzura, comprensión. Sobrellevaos mutuamente y perdonaos cuando alguno tenga quejas contra otro. El Señor os ha perdonado: haced vosotros lo mismo. Y por encima de todo esto, el amor, que es el ceñidor de la unidad consumada. Que la paz de Cristo actúe de árbitro en vuestro corazón; a ella habéis sido convocados, en un solo cuerpo. Y sed agradecidos. La palabra de Cristo habite entre vosotros en toda su riqueza; enseñaos unos a otros con toda sabiduría; corregíos mutuamente.

Cantad a Dios, dadle gracias de corazón, con salmos, himnos y cánticos inspirados. Y, todo lo que de palabra o de obra realicéis, sea todo en nombre del Señor Jesús, dando gracias a Dios Padre por medio de él.

Mujeres, vivid bajo la autoridad de vuestros maridos, como conviene en el Señor. Maridos, amad a vuestras mujeres, y no seáis ásperos con ellas. Hijos, obedeced a vuestros padres en todo, que eso le gusta al Señor. Padres, no exasperéis a vuestros hijos, no sea que pierdan los ánimos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalem por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalem, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalem en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?» Pero ellos no comprendieron lo que quería decir. Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.

También se pueden leer las lecturas: 1Sa 1,20-22.24-28, Salm 83, 1Jn 3,1-2.21-24.

Jesús entre els mestres de la Llei.
Pintura d'Albert Dürero, Col·lecció Thyssen,
Lugano (Suïssa)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns:** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Jn 1,5-2,2 / SI 123 / Mt 2,13-18 □ **dimarts:** 1Jn 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35 □ **dimecres:** 1Jn 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40 □ **dijous:** 1Jn 2,18-21 / SI 95 / Jn 1,1-18 □ **divendres:** Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21 □ **dissabte:** 1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28 □ **diu-menge** vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.): Sir 24,1-2.8-12 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jn 1,1-18.

La celebració d'avui té com a protagonista principal la família de Natzaret en un moment molt particular de la seva història. Fidels a les tradicions religioses del seu poble, Maria i Josep varen transmetre a Jesús un gran amor per la llei i una profunda pietat. Un exemple concret de la seva fidelitat a les prescripcions de la llei és la peregrinació que varen fer a Jerusalem, juntament amb Jesús, amb motiu de la festa de Pasqua.

En aquesta ocasió va passar un fet insòlit que els entesos han intentat explicar de maneres ben diferents. El nen Jesús es va perdre! i curiosament l'evangelista Lluc no demostra cap interès pels detalls que envolten aquest fet. Per

exemple, no s'interessa pel lloc on es va aturar la caravana la primera jornada de camí, ni per la identificació dels vianants que formaven el grup. Tampoc es preocupa d'explicar el fet que ningú s'adonés de l'absència de Jesús. Tots aquests detalls, que sempre han suscitat —i encara avui susciten— gran curiositat entre els lectors i lectores, no són importants per a Lluc. El que realment li interessa és el nucli del relat: Jesús adolescent expressa de paraula i obra l'autoconsciència de ser Fill de Déu.

Quan Maria escolta la resposta de Jesús, entén que per a ella ha començat un itinerari de fe gens fàcil d'acceptar per una mare. A poc a poc anirà descobrint el misteri que s'amaga en aquell

nen de dotze anys i s'adonarà, no sense dolor, que el seu fill no és només seu sinó que, per voluntat de Déu, pertany a tota la humanitat.

La família és per damunt de tot un signe d'amor en un món sovint dominat per l'odi; la família és també un signe eclesial, una església domèstica, la primera anunciadora de la fe. Preguem, doncs, per les nostres famílies i per totes les famílies del món, sobretot per aquelles que pateixen el drama de la disgregació, la violència, la desocupació o qualsevol altra tribulació. Un Natzaret a cada llar, això és el que desitgem per a totes les famílies.

Dra. Núria Calduch-Benages

COMENTARI

Un Natzaret a cada llar

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

El Verb entra en la història a través de Maria

Maria és la condició necessària per a la historicitat de Jesús i ella ens ofereix la seva humanitat sense separar-la mai de la glòria divina per tal que la contemplem, la imitem i ens unim en una unitat d'acció amb ella.

La humanitat de Jesús assumirà la mort, dot de tots els homes, per mostrar la seva veritable condició humana igual en tot a nosaltres, excepte en el pecat. L'obra humana de Jesús, com a realització viscuda de l'Evangeli, és l'obra perfecta que uneix Veritat, Bellesa i Bé, perquè és la figura humana que pren la divinitat de la Paraula.

En la Creu aquesta obra de Crist culminarà l'Encarnació i revelarà l'Amor més gran. En la Creu i en la Glòria que se'n deriva s'expressa objectiva-

ment *la fe* que nosaltres creurem com a revelació de l'amor més gran. Maria entendre en la fe que aquesta obra de la màxima humilitat revela Déu, Amor infinit. És l'obra realitzada en la humilitat i en la misericòrdia, per això qui la fa és feliç: benaurat.

És aquesta la veritat del cristianisme i el que fa de la religió cristiana una resposta també vàlida per a la nostra època. Maria donarà, entenent els homes i dones del nostre temps, aquesta fonda *veritat* del cristianisme: és la religió de Déu que acompanya els homes amb la seva presència en la història, per tal que els homes i dones expressin amb la seva vida testimonial una obra semblant a la de Jesús.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

Pequeñas luces

En un estadio de EE.UU. se reunieron miles de «Cristóforos» («Portadores de Cristo»). En el momento oportuno, quien dirigía el acto hizo apagar las luces. El estadio quedó a oscuras.

De pronto, el responsable del acto encendió una cerilla que sostenía en su mano y dijo: «El que vea esta pequeña luz, que dé un grito afirmativo». El estadio se llenó del inmenso grito «¡¡Sí!!»... salido de miles de gargantas. La voz continuó diciendo: «Así brilla una buena obra en medio de las tinieblas de este mundo». Y añadió: «Al entrar en el estadio os han entregado unas cerillas. Coged ahora una. Cuando os lo diga, todos los que nos encontramos aquí la encenderemos al mismo tiempo.»

Después de unos instantes, dio la señal. Al encender la cerilla, se oyó un *bisbiseo* en todo el estadio. De inmediato todas las graderías quedaron convertidas en miles de pequeñas luces. Era un gran espectáculo: un estadio lleno de pequeñas luces.

Quien dirigía el encuentro, concluyó: «Así se transformaría el mundo si cada uno de nosotros, los cristianos, encendiéramos e hiciésemos brillar aunque fuera una pequeña luz: la luz de las buenas obras.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

27. ✠ Diumenge de la Sagrada Família. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

28. Dilluns. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. Dimarts. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. Dimecres. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. Dijous. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; Santa Coloma,

vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. ✠ Divendres. Capvuitada de Nadal: Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Be-goña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. Dissabte. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nacianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Alicia en el país de las maravillas

«**E**n el país de las maravillas, Alicia creció repentinamente hasta alcanzar una estatura gigantesca. Lo experimentó sintiendo que crecía, mientras la habitación se

hacía más pequeña. Si Alicia hubiese crecido en una habitación que lo hubiese hecho al mismo ritmo que ella, hubiera sentido probablemente que todo permanecía igual. Sólo si Alicia o la habitación cambian por separado, su experiencia se modifica. Es simplista, aunque no incorrecto, decir que la psicoterapia clásica se centra únicamente en el cambio de Alicia, mientras que la terapia familiar intenta cambiar a Alicia en forma conjunta con la habitación».

Aprovecho este ejemplo del terapeuta familiar Salvador Minuchin cuando hablo de adolescentes a mis alumnos. Porque en esta pintoresca escena —es un sueño— se puede encontrar un perfecto símil con el adolescente y su familia, de tal manera que Alicia representa al adolescente y la habitación representa al entorno familiar. Así, pues, si la habitación (la familia) hubiese ido creciendo al ritmo que crecía Alicia (el adolescente), ella no hubiese notado ningún cambio. Sólo si Alicia, por su lado, o la habitación por su cuenta, crecen cada uno a su aire, su experiencia se modifica.

Con ello pretendo explicar que lo ideal en el crecimiento de un hijo adolescente es que la familia crezca acompañadamente con él, sin que se produzca un fuerte desequilibrio entre el hijo y su entorno familiar. La moraleja que se desprende de este símil es que hemos de procurar que todos los miembros de la familia crezcan al unísono, ya que en etapa adolescente los hijos crecen más rápido que los adultos del entorno familiar, produciéndose situaciones de conflicto entre padres e hijos.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

ISABEL RODRÍGUEZ VILA

Unes vacances diferents

Isabel Rodríguez és fotògrafa i, des de 1992, infermera. Es va diplomar a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona per poder cooperar amb el seu marit i cirurgjà, el Dr. Mario Ubach, en diferents països en vies de desenvolupament, especialment al Txad. Els seus treballs fotogràfics i audiovisuals són instruments de difusió per a la recerca de recursos i suport de la Missió Catòlica de Goundi (Txad). Ara acaba de publicar *Goundi, unas vacaciones diferentes* (Plataforma editorial), una història en la qual mostra 62 fotografies i narra allò que més l'ha impactada; la impotència que ha sentit «en descobrir una realitat que necessita de tot», i el que ha après allí, a més de comprovar «l'admiració que tenen vers els missioners i el descobriment de la felicitat, que es troba en allò més senzill».

Per què se sent atreta per aquella realitat?

Més que atreta, em sento amb el deure de fer tot el que estigui al meu abast. La meua consciència no em permet desatendre tot allò que he vist: milers de persones amb les necessitats bàsiques per cobrir i amb una mancança total de recursos. És colpidor veure nens morir de fam; sentir la mort tan propera de persones tan mal nodrides a qui se'ls escapa la vida.

Quina tasca realitza la Missió Catòlica de Goundi?

Una tasca molt il·loable, que ja té 60 anys d'història. No només té un hospital de referència a l'àrea subsahariana —que l'any 2009 ha atès més de 80.000 persones—, sinó també una maternitat, un centre nutricional per a orfes, vuit centres de salut perifèrics, una escola agrícola, una d'infermeria, una per a nens i una altra per a nenes, una església, treball pastoral... Es pretén aconseguir un sistema integral de salut per a tota la zona.

I l'associació?

L'associació Missió i Desenvolupament per a Goundi dóna suport a l'hospital finançant part de la medicació i també del gasoil. S'encarrega del manteniment anual de la maternitat (gràcies als concerts celebrats a l'Auditori), financia l'adquisició de sèrums antimossegada de serp, gestiona més de 60 borses d'estudi a estudiants de medicina a la facultat privada de N'Djamena —capital del Txad—, envia material sanitari i tèxtil... L'hospital compta amb un mínim recolzament estatal i la resta cal cercar-la a través d'institucions privades, religioses i laiques, així com també donacions particulars.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Recés d'Advent de confraries i germandats. El passat dissabte 28 de novembre tingué lloc aquesta trobada d'Advent, a l'església de la Mare de Déu de Montserrat (Castelldefels). Van participar unes 75 persones de diverses agrupacions de la Província Eclesiàstica de Barcelona, que van escoltar la conferència del bisbe Agustí. També els infants van tenir una activitat adequada per a la seva edat, i tots plegats van participar del dinar compartit, de tal manera que es va poder aprofundir entre tots una sincera relació de germanor. (Foto de Ramon Josa)

Recés d'Advent de la Família Dominicana. El passat 5 de desembre, a les 17 h, una vuitantena de persones entre frares, laics i religioses de vida activa i contemplativa es van reunir al Convent de Santa Caterina de Barcelona per escoltar la predicació de l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, que va referir-se de manera particular al recentment canonitzat, sant Francesc Coll, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, d'on ell va ser alumne. A continuació es va celebrar l'Eucaristia concelebrada, van resar les vespres i van acabar amb un pica-pica de germanor. A la nostra diòcesi la família dominicana és present amb les contemplatives d'Esplugues i les diferents comunitats de vida activa en el món educatiu de Vallirana, La Torre de Claramunt i Monistrol.

Vetlla de la Immaculada. El passat 7 de desembre, els joves cristians de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa van celebrar una vetlla de pregària a la Mare de Déu, a la Basílica de la Mercè de Barcelona, amb la presència dels tres bisbes titulars. Va ser un moment per aprofundir el Sí a Déu personal de cada jove, seguint l'exemple de Maria.

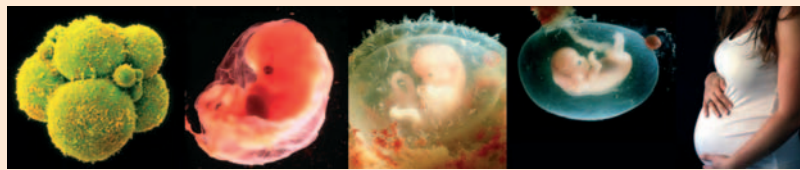
AGENDA

Jornada de la Família. Avui, diumenge de la Sagrada Família, se celebra la Jornada de la Família. Les delegacions de Família i Vida de tota Espanya proposen com a lema per a aquesta diada el següent: «Els pares, primers mestres i testimonis en la fe. Créixer en família», plenament en sintonia amb l'objectiu diocesà d'aquest curs, «L'anunci que neix del goig compartit». D'aquesta manera, es pot fer present en l'ambient familiar. Al web de la delegació www.bisbatsantfeliu.org/familia trobareu tota la informació i els materials per viure amb profunditat aquesta celebració.

ESGLÉSIA DIOCESANA

AMPLIAR L'AVORTAMENT?

La incorporació de la ideologia de gènere

L'actual Projecte de Llei Orgànica de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs reconeix el dret a la maternitat lliurement decidida (cf. Art. 3.2), per aconseguir aquest dret ofereix l'avortament com un dret universal (cf. Art. 3.3). A l'àmbit educatiu els poders públics desenvoluparan polítiques educatives i socials per promoure l'accés a mètodes segurs i eficaços per regular la fecunditat (cf. Art. 5); i s'utilitzarà l'educació per tal de promoure l'avortament com un d'aquests mètodes?

Promou des de l'educació el reconeixement de la diversitat sexual (cf. Art. 9), en lloc de referir-se a la diferència sexual entre l'home i la dona. Potser això és intencionat, per poder parlar de cinc gèneres en lloc de dos sexes.

Amb els seus plantejaments desvincula la sexualitat de la procreació, seguint els postulats de la ideologia de gènere. Per aconseguir-ho promou l'avortament i una sexualitat indeterminada que cada jove adquirirà amb el temps en funció dels gustos; els genitals o els cromosomes ja no importen.

¿L'objectiu d'aquesta llei és l'alliberament de la dona desvinculant-la de la maternitat? Això és el que postula el feminisme més radical que no aposta per la igual dignitat de l'home i la dona amb funcions diferents i complementàries sinó per la substitució i imitació de l'home per part de la dona.

L'ésser humà és sexual, home i dona, i aquesta diferència és una riquesa. Una complementarietat, dues diversitats incompletes i parcials per elles mateixes que es recolzen una en l'altra.

La Mare Teresa de Calcuta va fer arribar un missatge a la Quarta Conferència Mundial de la Dona (Pequín, 1995) on deia «Déu ens va dir "estima els altres com a tu mateix". Primer he d'estimar-me jo mateix i després estimar al meu veí d'igual manera. Però com puc estimar-me a mi mateix si no m'accepto com vaig ser creat per Déu? Aquells que neguen les belles diferències entre homes i dones no s'estan acceptant a si mateixos com Déu els va crear, i per tant no poden estimar al seu proïsme. Ells solament portaran divisió, tristesa i destrucció de la pau al món».

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: la transmisión de la fe (12)

La segunda pregunta que le formulamos a Edith Stein a propósito de su conversión es: ¿Quién le ha transmitido la fe? ¿Cómo le ha llegado la verdad cristiana? ¿Quién le ha acercado a Jesucristo tan eficazmente, como para que ella dé libremente un paso tan decisivo en la vida? Es una pregunta que nos interesa mucho para el problema que nos ocupa.

No olvidemos que se llega a ser creyente, no por un motivo único, sino por la confluencia de muchas y diversas causas, algunas de ellas escondidas e ignoradas por el mismo convertido. Hemos hecho mención de una causa importante de la fe y la conversión, que en el caso de Edith Stein era muy clara, o sea, la búsqueda apasionada y consciente de la verdad de la vida. Pero también podemos comprobar en su conversión la presencia de otra causa, que hemos de considerar indispensable y evidente en todos los casos: la de tener delante una noticia de la fe.

Naturalmente no cualquier noticia. Sin duda ella sabía desde siempre de la existencia de la Iglesia y de la fe católica, pero eso no era (ni es) suficiente para creer. La noticia de la fe, que puede llevar

a creer, debe ser testimonial. Además de otros detalles, la transmisión de la fe le llegó a Edith Stein de una manera decisiva, sobre todo, mediante dos testimonios: el matrimonio católico de Adolf y Anne Reinach y la lectura del *Libro de la Vida*, de santa Teresa de Jesús. Fue la bondad y sabiduría del profesor de filosofía Adolf y la forma en que su esposa afrontó la muerte de su marido, así como la experiencia de amor vivida por la santa en la oración, lo que le llevó a la fe católica.

Eso quiere decir que transmitimos la fe cuando anunciamos la Verdad de Jesucristo empapada de Amor y que, en consecuencia, se llega a creer cuando se descubre la Verdad, no sólo como una idea que da explicación de todo cuanto pasa en la vida, sino como el descanso de la necesidad más profunda de amar y ser amado.

Lo dice la encíclica *Caridad en la Verdad* a propósito de la cuestión social. Lo que llamamos «Doctrina Social de la Iglesia», es una verdad que creemos los cristianos, pero en realidad es la iluminación del Amor, que tiene su origen en Dios mismo, sobre los problemas sociales concretos (cf. n.º 5). Así,

—La transmisión de la fe consiste en un encuentro inefable entre la búsqueda apasionada de luz y de afecto y la oferta de Verdad y Amor por parte de la Iglesia.

—Pero este encuentro no se puede dar si no es personalmente, si no pone en juego dos vidas personales, dos corazones, dos libertades, una que anhela el descanso y otra que lo ofrece desde su corazón.

—Por ello la transmisión de la fe, cuando se realiza verdaderamente, llega a ser una de las experiencias más profundas de amor y comunión personal.

No en balde la transmisión de la fe reproduce en el ámbito de nuestras relaciones mutuas, el modelo de la Revelación de Dios a los hombres. Celebrando la Navidad, ¿puede haber una implicación y una comunión más profunda, que la que vemos que ha hecho Dios, convirtiéndose en uno de nosotros, al querer transmitirnos la Verdad y el Amor?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat